

Sygn. akt: VI K 574/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 października 2019 roku

Sąd Rejonowy Poznań Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Izabela Hantz – Nowak

Protokolant: Sekr. Sąd. Katarzyna Pawłowska

w obecności prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań-Wilda w Poznaniu ---

po rozpoznaniu w dniu 21 października 2019 roku na rozprawie

sprawy **F. W.**, syna K. i A. z domu P., urodzonego (...) w W.

oskarżonego o to, że:

w dniu 24 października 2018 roku i w dniu 25 października 2018 roku w bliżej nieustalonym miejscu działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej poprzez wprowadzenie w błąd co do zamiaru i możliwości wywiązania się z warunków umowy dotyczącej sprzedaży dwóch par butów marki N. doprowadził F. T. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem własnym w postaci pieniędzy w kwocie 2650,00 zł, tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.

I. Oskarżonego **F. W.** uznaje za winnego zarzucanego mu czynu opisanego wyżej, tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 37a k.k. w zw. z art. 34 § 1 i § 1a pkt 1 k.k. w zw. z art. 35 § 1 k.k. wymierza mu karę 2 (dwóch) lat ograniczenia wolnością polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 godzin miesięcznie.

II. Na podstawie art. 34 § 3 k.k. w zw. z art. 39 pkt 7 k.k. w zw. z art. 43a § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego obowiązek zapłaty świadczenia pieniężnego w wysokości 1500 zł (tysiąc pięćset złotych) na rzecz Funduszu Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej.

III. Na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 4 w zw. z ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku (Dz.U.1983.49.223) o opłatach w sprawach karnych i § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 18 czerwca 2003 roku (Dz.U.2013.663) w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym i § 3 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 18 czerwca 2014 roku (Dz.U.2014.861) w sprawie opłat za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w kwocie 300 zł (trzysta złotych) i obciąża go wydatkami w kwocie 100 zł (sto złotych).

/-/ Sędzia Izabela Hantz-Nowak

UZASADNIENIE

Z uwagi na to, że w niniejszej sprawie wniosek o uzasadnienie wyroku ograniczał się do rozstrzygnięcia o karze, Sąd na podstawie art. 424 § 3 k.p.k. ograniczył uzasadnienie do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku oraz wskazanych w nim rozstrzygnięć.

F. W. zarzucono popełnienie czynu polegającego na tym, że w dniu 24 października 2018 roku i w dniu 25 października 2018 roku w bliżej nieustalonym miejscu działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej poprzez wprowadzenie w błąd co do zamiaru i możliwości wywiązania się z warunków umowy dotyczącej sprzedaży dwóch par butów marki N. doprowadził F. T. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem własnym w postaci pieniędzy w kwocie 2650,00 zł, tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k.

W dniu 28 października 2019 roku Sąd wydał wyrok, w którym uznał oskarżonego za winnego zarzucanego mu czynu i wymierzył mu na podstawie art. art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 37a k.k. w zw. z art. 34 § 1 i § 1a pkt 1 k.k. w zw. z art. 35 § 1 k.k. karę 2 (dwóch) lat ograniczenia wolnością polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 godzin miesięcznie.

W niniejszej sprawie nie było wątpliwości co do sprawstwa oskarżonego, albowiem wszelkie zgromadzone w sprawie dowody potwierdzały tę okoliczność. Ponadto, sam oskarżony nie przeczył zaistniałemu zdarzeniu i przyznał się do zarzucanego mu czynu. Niewątpliwie czyn oskarżonego zrealizował znamiona przestępstwa oszustwa z art. 286 § 1 k.k., albowiem już w momencie korespondowania z pokrzywdzonym oskarżony miał zamiar niewywiązania się z zawartej umowy sprzedaży dwóch par butów marki N., a jego działanie miało na celu osiągnięcie korzyści majątkowej poprzez wprowadzenie w błąd pokrzywdzonego F. T.. Zgodnie natomiast z art. 286 § 1 k.k. kto, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania, podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8.

W dalszej kolejności wskazać trzeba, że art. 37a k.k. umożliwia orzeczenie kary ograniczenia wolności zamiast kary pozbawienia wolności, jeśli czyn zagrożony jest karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 8 lat. W niniejszej sprawie zastosowanie tego uregulowania było możliwe, albowiem przestępstwo oszustwa zagrożone jest karą pozbawienia wolności od 6 miesięcy do 8 lat.

Przystępując do wymiaru kary Sąd wziął pod uwagę dyrektywy wymiaru kary opisane w art. 3 k.k. i art. 53 § 1 i 2 k.k., to jest wymierzył oskarżonemu karę według własnego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by dolegliwość kary nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Ustalając stopień społecznej szkodliwości czynu Sąd kierował się przepisem art. 115 § 2 k.k.

Sąd po analizie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego doszedł do przekonania, że najbardziej zasadne będzie zastosowanie wobec oskarżonego kary 2 lat ograniczenia wolności, polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 godzin miesięcznie. Przynajmniej, Sąd zauważył, że mimo uprzedniej karalności, oskarżony wyraża chęć poprawy i podejmuje działania, by zadośćuczynić popełnionym przestępstwom. Podkreślić trzeba, że oskarżony przeprosił pokrzywdzonego F. T. i naprawił w całości wyrządzoną mu szkodę poprzez zapłatę na jego rzecz kwoty 2 650,00 zł. Ponadto, oskarżony naprawił również wyrządzone poprzednimi przestępstwami szkody i zawarł w tym zakresie stosowne ugody. W takich okolicznościach wymiar kary ograniczenia wolności, polegającej na świadczeniu pracy w najwyższym przewidzianym w ustawie wymiarze godzin będzie sprawiedliwe, adekwatne, nieodwetowe i wychowawcze. Sąd miał również na uwadze, że oskarżony jest osobą młodą, sprawną fizycznie, orzeczenie więc wobec niego kary ograniczenia wolności jawiło się reakcją karna o charakterze najbardziej przydatnym dla zagospodarowania aktywności życiowej oskarżonego, a przy tym wywarcia nań wpływu wychowawczego i prewencyjnego. Praca na cele społeczne przyczyni się do konieczności zadośćuczynienia społeczeństwu za popełnione przestępstwo, a także zmusi oskarżonego do pewnej dyscypliny, a długotrwały okres tej kary, orzeczonej w wymiarze 2 lat, pozwoli oskarżonemu na przemyślenie swojego postępowania i uzmysłowienie mu, że popełnianie przestępstw nie popłaca i zawsze spotka się z reakcją wymiaru sprawiedliwości. Jednocześnie wyjaśnić trzeba, że orzeczenie wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności, pozbawiłoby go przez pewien czas możliwości zarobkowania, a tym samym spowodowałoby brak możliwości naprawienia wyrządzonych

przez oskarżonego szkód. Sytuacja taka nie będzie miała natomiast miejsca przy odbywaniu kary ograniczenia wolności. Oskarżony będzie mógł swobodnie łączyć ją z podjętą pracą w firmie (...) oraz w gastronomii.

Na podstawie art. 34 § 3 k.k. w zw. z art. 39 pkt 7 k.k. w zw. z art. 43a § 1 k.k. Sąd zdecydował też nałożyć na oskarżonego obowiązek zapłaty świadczenia pieniężnego

w wysokości 1500 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej. Zdaniem Sądu orzeczenie wobec oskarżonego świadczenia pieniężnego będzie miało na niego dodatkowy wpływ penalny i wychowawczy i zmotywuje go do przestrzegania przepisów prawa w przyszłości.

Z uwagi na uznanie winy oskarżonego Sąd na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 4 w zw. z ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku (Dz.U.1983.49.223) o opłatach w sprawach karnych i § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 18 czerwca 2003 roku (Dz.U.2013.663) w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym i § 3 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 18 czerwca 2014 roku (Dz.U.2014.861) w sprawie opłat za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w kwocie 300 zł (trzysta złotych) i obciążył go wydatkami w kwocie 100 zł (sto złotych).

/-/ Sędzia Izabela Hantz-Nowak